

TANJA VOOSENOVA

Má první
láaska

COLD
BOO *STAX*

Má první láska

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Tanja Voosenová
Má první láska – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TANJA VOOSNOVÁ

Má první
láská

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Stárková

Pro Mandy a Mazua

Po nekonečných pokusech mě podplatit přichází konečně knížka, která je jen a jen pro vás. Teď už celý svět ví, jak jste skvělí. A abych se vám rovnou příšerně pomstila, dodám špetku trapného kýče: jste dva naprosto úžasní lidi, kteří mě vždycky rozesmějí, obohacují můj život a... přinášejí mi vůbec všechno ostatní, co se zmiňuje v památkách. Ať žije naše Šnečí banda! Jednou Šnek, vždycky Šnek!

Kapitola 1

Summer Michaelsová se zrovna chystala dát svému klukovi kopačky. Já jsem zatím postávala stranou a ládovala se popcornem. Řada květináčů rozestavěných kolem fontánky v obchodním centru mi posloužila jako dokonalý úkryt. To, že jsem příliš nevyrostla, se dnes výjimečně ukázalo jako výhoda. Zatímco jsem zpoza rostlin zvědavě nakukovala na Summer a jejího brzy-ex, ptala jsem se sama sebe, co si o mně asi tak myslí lidi kolem. Cassidy Casterová – zvědavá šmíračka? Nebo snad odkopnutá bývalka dychtící po pomstě? A možná jen nejlepší kamarádka, která přišla Summer krýt záda?

Pravda byla taková: já a Summer jsme se zrovna nekamarádily, jen jsme prostě čistě náhodou žily v tom samém městě a chodily na tu samou střední školu. A ve skutečnosti stejně nikoho nezajímalo, co tu dělám. Klidně bych mohla skočit do fontánky – maximálně by se pak moje video objevilo druhý den na YouTube. Návštěvníci obchodního centra dumali jen nad tím, kde nejlépe utratit své peníze a jak se nejlépe pobavit. Na úvahy nad záměry sedm-

náctileté holky schované za palmami jim proto nezbyl čas ani myšlenky. Nebo jsem zařadila neviditelnost na svůj seznam superschopností? To by bylo docela praktické. Hlavně pro někoho jako já, kdo se snaží na sebe příliš neupozorňovat. Přesně v tu chvíli se ale Summer otočila a zoufale se zadívala mým směrem.

Spoiler-alert: Summer věděla, že stojím opodál a že ji pozoruju, abych jí mohla vyrazit na pomoc. Tak jsme se totiž domluvily. Sice jsem nikoho v rozhodující chvíli nevodila za ručičku, ale byla jsem tam a bděla nad ní jako anděl strážný. I když to vlastně zní trochu moc vznešeně a jemně. Ve skutečnosti byl můj úkol o dost prozaičtější. Summer se rozchodem musela prokousat sama a já jen doufala, že se jí to podaří. Nastal den D a mělo se ukázat, jestli jsem do Summer nahustila dost odvahy a sebevědomí, aby to se svým klukem skončila. Samotnou mě zajímalo, co udělá. Stáhne se, nebo to ustojí? Zatím to bylo napínavé.

To dáš, Summer, povzbuzovala jsem ji v duchu a zvedla palec. Asi to viděla nebo cítila, protože se teď znovu plně soustředila jen na svého přítele.

Moje ruka znovu zabloudila do kornoutu s popcornem a donesla mi několik umaštěných zrněk až k ústům. Popcorn miluju ze všeho nejvíc, a tak jsem měla radost, že se tu dal koupit na každém rohu a já kvůli němu nemusela až do kina. Chutnal božsky sladce a čerstvě. Není nad to dát si malou svačinku, když člověk zrovna naživo sleduje lidské drama, které by mohlo od hodiny konkurovat jakékoli reality show.

Na chvílku jsem ztuhla, přimhouřila oči a pozorovala

řeč těla těch dvou. Summer svésila ramena a zaraženě vrtěla hlavou. Její kluk si bojovně založil ruce na hrudi. Protože stáli na opačné straně fontány, sice jsem je viděla, ale neslyšela jsem ani slovo. To ta pitomá padající voda. Za tu dobu, co jsem tam tvrdla, ve mně monotónní šumění vyvolalo nutkání vydat se k nejbližšímu záchodu. Asi jsem si vážně měla stoupnout jinam. Zatím jsem se ale dál cpala popcornem, takže už jsem měla kornout napůl prázdný. Summer to trvalo celou věčnost a mně pomalu docházela trpělivost. Takové věci by se měly vyřizovat krátce a bezbolestně, asi jako když si člověk strhává náplast. Škub, a je to!

Tak dělej, Summer, prolétlo mi hlavou. A pak se to stalo. Její výraz potemněl, narovнала ramena, div před svým klukem nevyrostla, a když konečně promluvila, přečetla jsem jí ze rtů:

Musím se s tebou rozejít.

Triumfálně jsem zvedla pěst, když se Summer chvatně otočila a její nyní už expřítel zůstal stát jako opařený. V břiše se mi rozlil příjemný pocit a rozhodně to nebylo jen popcornem. Celé tělo mi samým adrenalinem jen hrálo. Ať už teď přijde cokoli, tahle mise se povedla. Summer vypustila tu magickou větu do světa a už ji nemohla vzít zpět. I tak jsem ale musela spěchat za ní, aby si to náhodou ještě nerozmyslela.

Rychle jsem zacouvala mezi květináče s palmami, když do mě nějaký kolemjdoucí žduchl. Malinko jsem zavrávorala, až mi popcorn vypadl z ruky. V příští chvíli to vypadalo, jako by na mramorovou podlahu obchodáku rozsypaly bílé sněhové vločky. Jak jsem nenáviděla to věčné

tlačení a žduchání v nákupácích! Jako by tu nebylo dost místa pro všechny! Ale ne, lidi se museli věčně někam cpát. Někdy jsem měla pocit, že tu vlastně provozuju nějaký kontaktní bojový sport.

Támhle loket, tady zase nákupní taška... Pozor! Uhni!

Už dávno jsem si odvykla se při každé kolizi omlouvat. Stejně to většinou k ničemu nebylo. Přesně ve chvíli, kdy jsem se chtěla otočit a vyrazit za Summer, mi pohled padl na toho, s kým jsem se zrovna srazila. Nálada mi okamžitě klesla pod bod mrazu.

Colton Daniels – no potěš!

„Už zase ty,“ prskl opovržlivě, jako bychom si křížili cestu v *jednom kuse*, což naštěstí nebyla pravda. Jasně, když člověk s někým chodil na jednu školu a rovnou na čtyři společné předměty, nemohl se setkání tak úplně vyhnout, ale abych ho vyhledávala *schválně*? Colton se mrzutě zašklebil.

Vlastně bych se bývala ráda nahlas pobavila nad tím, jak směšně vypadal, když se na mě pokoušel vrhat vražedné pohledy, jenže Colton se mohl pitvořit třeba celý den, a stejně by pořád vypadal božsky. Člověk by mu musel přes ten jeho černý rozcuch a čokoládové oči přetáhnout igelitku, aby mohl jeho krásu jen tak ignorovat.

Napadlo mě, kolik asi hodin dnes ráno strávil před zrcadlem, aby si zvládl nakombinovat outfit tak ležérně a zároveň cool. Na Coltonovi ladilo prostě všechno od tmavých martensek přes mechově zelenou košili až po černou bundu. Vypadal, jako by právě vyskočil z módního katalogu. Někteří lidi prostě mohli nosit úplně všechno – a Colton byl jedním z nich.

Colton Daniels byl jeden z nejoblíbenějších kluků na škole a rozdával holkám růže jako letáky. Moje nejlepší kámoška Lorn už několikrát z legrace nadhodila, že pokud si škola chce v dohledné době koupit nové počítače, které tak potřebuje, měla by vsadit na Coltona. Stačilo by, kdyby na chodbě za příspěvek do školního fondu rozdával poukázky na pusu a schůzky. Pokud šlo o mě, mohl si Colton rozdávat, co chtěl, kde chtěl a s kým chtěl. Jasně, kdysi dávno jsem se snad za ním taky ráda otočila – přece jen nejsem slepá. Jenže pro Coltona jsem byla nepřítel lidu číslo jedna.

K tomu ovšem musím dodat, že ne bez důvodu.

Známe se už od prváku na střední. Když jde člověk na střední školu, je to vždycky velká událost a příležitost ze sebe udělat úplně novou osobu, najít si nové kamarády... Já jsem ale byla ráda, že se Lorn, se kterou jsem chodila už na druhý stupeň, dostala na tu samou střední a já tam nebyla úplně sama. Colton si se svou image a oblíbeností žádné starosti dělat nemusel, protože se z něho hned v prvních měsících vyklubal opravdový casanova a v jednom kuse zval nějaké holky na rande. Takové vztahy trvaly většinou jen pár dní, maximálně týdnů, ale v každém případě se vždycky nadšeně propíraly na školních chodbách.

Po letních prázdninách nás na hodině matiky posadili vedle sebe a bylo jen otázkou času, než se mnou začne flirtovat. Všechny historky, které se o něm povídaly, už jsem znala z paměti a nechtěla jsem být taková naivka, abych se do něho zakoukala, a tak jsem mu radši hned natvrdo oznámila, že vím, jakou má pověst, a rozhodně

nehodlám být jen jeden z jeho zářezů. Za pár dní jsme se navíc pořádně chytli, když jsem zjistila, že dělá mezi spolužáky ramena, jak mě pěkně setřel. Taková blbost! Bylo to přece úplně naopak! Ještě teď se ve mně vaří krev, když si na to vzpomenu. Kdo vůbec dal klukům právo vykládat takové pitomosti jen proto, že my holky občas nemáme chuť s nimi chodit na rande?

Hned potom se rozjel můj nápad s podporou při rozchodech, a když se naskytla příležitost sabotovat Coltona a jeho tehdejší holku Sabrinu, skočila jsem po ní jako slepice po flusu. Po hodině jsem si na Sabrinu počkala a lehce jí naznačila, že má Colton vážnou známost na škole v sousedním městečku. Bylo to sice trochu dětinské, ale zabralo to skvěle. Drby se šířily rychlostí blesku a za chvíli už si s Coltonem nechtěla vyjít ani živá duše. Samozřejmě se Colton rychle domákl, kdo za tím vězí. Pár týdnů jsem čekala na krutou pomstu, ale žádná nepřišla. Místo toho mě Colton prostě jen s ledovým klidem ignoroval. Potom se školou převalila další vlna zajímavých novinek a Colton začal chodit s Kim. Opravdový průšvih mezi námi ale nastal teprve ve chvíli, kdy jsem Kim pomohla dát Coltonovi kopačky.

Můj rozchodový servis byl velmi dobře skrývaným tajemstvím, které znali jen lidi z naší školy. To bylo hlavně tím, že jsem věděla spoustu zajímavých věcí o ostatních vlivných a oblíbených spolužácích, a navíc jsme se řídili jedním prostým pravidlem: za všech okolností držet spolu. Colton se sice občas pokusil vynést informace o Rozchodové agentuře na světlo a někteří učitelé snad i něco tušili, ale důkazy nikdo nikdy nenašel. Kdykoli

jsem se ale s Coltonem někde náhodou potkala, pořádně to jiskřilo. Jenže ne v pozitivním slova smyslu. Nakonec jsme si k sobě vypěstovali skutečnou antipatii, na které se dodnes nic nezměnilo.

Bylo mi naprosto jasné, že z nás dvou kamarádi nikdy nebudou. Naše setkání končila většinou tak, že mě Colton obdařil jednou ze svých rádobyvtipných hlášek, a než jsem mu stačila něco duchaplného odpovédět, vypařil se jako duch. To mě vždycky hrozně dožralo. Colton Daniels byl hotovej slovní nindža, a kdyby se nechoval jako blbec, snad bych ho za to i obdivovala. Minimálně v nějakém jiném životě, kde bych si to mohla přiznat, aniž bych potom okamžitě neumřela hanbou.

„Jo, zase já,“ zasyčela jsem cynicky. „Představ si, že tě takhle sleduju už celej den. To ti ještě nedošlo? Nejvíc se mi líbilo, jak sis v knihkupectví koupil *Moderního muže*. Kam míříš dál? Na pedikúru nebo na photoshooting pro Men's Health?“

„To má být kompliment, nebo se mě snažíš urazit?“ odpovéděl. „Ani jedno ti moc nejde.“

Začala jsem se teatrálně ovívat rukou. „V tvou přítomnosti se mi vždycky úplně zatemní v hlavě,“ zajíkla jsem se a potom jsem s hraným nadšením vzdychla: „Přece jen jsi *ten* Colton Daniels, kterému neodolá žádné dívčí srdce! Divíš se, že za tebou pořád chodím? Já přece nemám nic lepšího na práci. Kdybys mi ale konečně dal autogram, aspoň zemřu šťastná.“

Colton si odrkl, ale pak se ke mně naklonil tak blízko, že mě v nose polechtala vůně jeho vody po holení. „Pozor, Cassidy,“ varoval mě klidným, jako nůž ostrým

hlasem, „říká se, že v každé cynické poznámce se skrývá zrno pravdy. Skoro bych si myslel, že se ti nakonec docela líbím?“

Snažila jsem se udržet odmítavý výraz. To je ale pitomec!

Colton si mě s posměšně pozvednutým obočím měřil. Tvářil se u toho, jako by měl navrch. „Už v tom zase jedeš, Casterová. To je na tobě vidět,“ poznamenal, zatímco já jsem nadále zarytě mlčela. Potom trochu rezignovaně dodal: „Čí vztah jsi zničila tentokrát? Stejně sem chodíš jedi- ně, když tu máš jednu z těch svých prapodivných *zakázek*.“

Klasika! To by snad ani nebyl Colton, aby nezmínil moji Rozchodovou agenturu. Nic jiného jsem pro něho stejně nebyla. Na jazyku se mi sbírala munice pro příští slovní bitku, ale Colton byl pohotovější.

Skoro přátelsky mi poklepal na rameno a zašeptal: „Za chvílku budeš mít pořádněj průšvih.“

Než jsem stačila něco říct, pádil pryč. Ještě předtím se ale se škodolibým úsměvem otočil přes rameno. Překvapená jeho podivným chováním jsem nakrčila čelo. Jednoho dne ho přivážu k židli a hodím mu na hlavu všechno, co jsem mu chtěla říct už od prváku. *Samolibej blbec!*

„Promiňte, slečno, není tohle náhodou vaše?“ zaklepal mi někdo na rameno a rádoby drsný hoch Colton byl na chvíli zapomenut. Do tváře se mi díval ramenatý sekuriták a ukazoval na rozsypaný popcorn na podlaze. Teprve po chvíli mi došlo, že tam leží ještě něco: zlaté hodinky opatřené štítkem. Při pohledu na cifru na něm jsem vy- třeštila oči a ucouvla. Ne snad proto, že bych ze sekuri-

táka měla strach, ale spíš jen tak reflexivně, protože se mi vůbec nelíbilo, když se mi cizí lidé chtěli dostat k tělu. Ten udělaný chlápek si ale pravděpodobně myslel, že se teď dám na útěk, a popadl mě za paži.

„Ne,“ řekla jsem sebejistě, „ty hodinky mi určitě nepatří. Zrovna jsem se někým srazila. Byl to kluk zhruba mého věku. Určitě je ztratil on.“

Znělo mi to docela rozumně a i rozsypaný popcorn o tom svědčil. Jako bych se někdy k něčemu, co jsem musela platit z vlastní kapsy, mohla chovat tak lehkomyšlně. Sekuriták ale samozřejmě neuměl číst myšlenky.

Kolem nás se zatím utvořil kroužek senzacechtivých čumilů. Jiní by se asi okamžitě rozklepali nervozitou a rudli hanbou, ale já rozhodně ne. Zakrývání vlastních pocitů jsem za dlouhá léta cvičení dovedla k opravdovému mistrovství. To mi pomohlo zachovat si chladnou hlavu. Jestli si tu někdo chce myslet, že jsem zrovna něco ukradla, jen ať si poslouží. Skutečnost, že jsem nic špatného neudělala, mi dodala sebevědomí. Dívala jsem se na zvědavé publikum s ledovým klidem.

Pokud ale šlo o sekuritáka, přece jen mi trochu naháněl strach. Srdce se mi rozbušilo o něco rychleji, když se jeho předtím neutrální výraz pomalu měnil ve výhrůžnou grimasu. Nevěřil mi ani slovo.

„Tak ty ses s někým srazila, jo?“ pozvedl podezíravě obočí a na čele mu naběhla zlostně fialová žíla, jako by se o něho pokoušel záchvat zlosti. Jeho ruka mě sevřela pevněji. „Ty hodinky někdo spolu s dalšími cennostmi právě odcizil ze second handu hned vedle nás. Určitě mi nemáš co říct?“

Najednou se do jeho pohledu vloudil soucit. Jako by ze mě chtěl přátelským gestem vylákat doznání. Možná měl dceru v mém věku, která občas taky dělala blbosti a lhalo. Nakvašeně jsem vydechla.

„Nic jsem neukradla, pokud vás to zajímá,“ odpověděla jsem. „Čekám tu na kamarádku a asi jsem prostě byla ve špatný čas na špatném místě. Pokud nemáte videonahrávku nebo nějaké jiné důkazy, že jsem v tom namočená, ráda bych vás požádala, abyste mě pustil. Docela mě to už totiž bolí.“

„I kdybys to nebyla ty ale ten kluk, viděl jsem, že si spolu povídáte,“ pokračoval tvrdohlavě sekuriták. „Jsi jeho komplicka, nebo přítelkyně?“

„Vy máte ale drzost,“ odpověděla jsem. „Chodíte každý den po obchodáku a namátkou obviňujete zákazníky z krádeže? Tomu říkám detektivní čich! A ví už o vašem koníčku váš šéf? Víte, já jsem sice jen pubertální holka, ale to neznamená, že nemám svá práva. Pokud mě okamžitě nepustíte, budete mít potíže zase vy. Je tu dost lidí, kteří mi dosvědčí, že tu jen tak z plezíru přepadáte holky,“ kývnu bradou směrem ke zvědavé skupince lidí.

Sekuriták se vyděšeně odtáhl, jako by sáhl na rozpálenou plotnu. „Já jsem... nechtěl jsem... je to moje práce,“ koktal omluvně a nápadně zbledl.

„Takže vaše práce je otravovat bezbranná děvčata?“

„Chytat zloděje!“ vybafl pohoršeně chlapík.

„Poslechněte,“ řekla jsem už o poznání smířlivěji. „Nestojím o potíže. S tou krádeží nemám vážně nic společného a ten kluk se mnou mluvil jen proto, že se chtěl omluvit za tu srážku. Asi to byl slušně vychovaný zloděj.“

„Takže ho vážně neznáš?“

„Neznám, pane.“

A vlastně to nebyla ani tak velká lež. Skutečně jsem Coltona *neznala*. Přinejmenším ne opravdu. Kdyby se mě zeptal trochu jinak, asi by se mi odpovídalo podstatně hůř. Moje podvědomí se asi spontánně rozhodlo, že jsem sice všechno možné, co si o mně lidé za mými zády povídají, ale rozhodně ne zrádkyně. Kromě toho jsem byla jiná než Colton. Kdybych ho teď práskla, byla bych úplně stejná krysa. Aspoň jsem tomu tak trochu věřila.

„Myslím, že bych měl zavolat tvým rodičům.“

„To by bylo skvělý,“ usmála jsem se sladce, „a začněte třeba u táty. Taky bych hrozně ráda věděla, kdo to vůbec je, protože máma si ani nevzpomíná, jak se jmenuje a odkud je.“

Sekuriták si mě nejistě změřil.

„Cassidy!“ zaburácel halou obchodáku Summeřin hlas. Na útěku před svým ex si asi jednou oběhla celé přízemí. Teď už ho nejspíš setřásla, protože se řítí rovnou na mě, sekuritáka a květináče. Zvedla jsem ruku a zamávala jí. S usazeným obličejem se zastavila těsně vedle nás a padla mi zoufale kolem krku. Koukala jsem zhruba stejně rozpačitě jako ten chlap, zatímco mi Summer vzlykala do bundy.

Najednou jsem nevěděla, jak ji utišit, a tak jsem ji trochu nemotorně poplácávala po roztřesených zádech.

„Tak jsem to... zvládla,“ koktala Summer přes slzy, „konečně jsem ho... opustila. Konečně!“

Sekuriták se sklonil pro hodinky, a když se zvedl, obě si nás podezíravě změřil od hlavy až k patě.

„Věřím ti,“ zabručel, „*zatím*. Pokud ale ještě jednou v souvislosti s tou krádeží zahlédnu tvůj obličej, pak si mě nepřej!“ S těmi slovy sáhl do kapsy bundy a podal mi vizitku. Protože Summer se nechystala mě hned tak pus-
tit, natáhla jsem volnou ruku, abych papírek převzala. „Pokud by tě k tomu něco napadlo, zavolej mi.“

„Ano, pane,“ řekla jsem a doufala, že to zní spíš pokor-
ně než sarkasticky, i když by si ten člověk jistou porci sarkasmu jednoznačně zasloužil.

„Doprovod' tady kamarádku radši domů,“ řekl a oči se mu naplnily novou dávkou soucitu. „Když je jí tak mizer-
ně, vůbec jsi ji neměla nechávat samotnou.“

*Paráda. Nejdřív obvinění ze zločinu, potom gratis psycho-
logická poradna. Děkuju pěkně,* pomyslela jsem si, ale protože jsem hodná holka, řekla jsem nahlas jen: „Sa-
mozřejmě, pane.“ Zatímco se sekuriták za nechápavého
vrtění hlavou vzdaloval, odstrčila jsem od sebe Summer.
„Teď se sebereš, jasný?“ zadívala jsem se jí do ubřečených
očí. „Poslouchej, Summer, můžeš na sebe být zatraceně
hrdá. Ukončila jsi to, osvobodila ses od ne zrovna hezký-
ho vztahu a jsi volná jako pták. Tak pohni zadkem, mazej
na parkoviště, potom domů, kde si to v klidu přebereš.
Až půjdeš zítra ve škole po chodbě, mineš toho kluka se
zvednutou hlavou a pomyslíš si, žes udělala dobře. Teď jsi
novej člověk!“

Summer chabě kývla. „Cassidy?“

„No?“

„Proč si teda připadám jako zločinec? Mám pocit, že mi
v srdci zeje obrovská díra a já už nikdy...“

... nedokončím větu? Nebudu šťastná? Neuvěřím, že se

ta rána zahojí? To všechno už jsem dobře znala. Dotěrné otázky, které vyvolává strach z toho, co leží před námi.

I když se člověk o svůj život s někým dělil jen krátce, stejně v něm ten druhý zanechal stopy. Připomíná po rozchodu každá věc a každé místo bývalou lásku? Podaří se vypustit z paměti společné vzpomínky? Zlomená srdce se hojí různě a nikdo nemůže předvídat, jak dlouho takový proces trvá. Proto se všichni tak bojíme.

Pokud jsem na něco byla skutečný odborník, pak na rozchody. Summeriny pocity jsem dobře znala a přesně věděla, co prožívá. Tiše jsem si povzdychla a posmutněle se usmála. I když se normálně spíš držím zpátky, vzala jsem ji povzbudivě za ruku. Summer přestala brečet a ztěžka polkla. Dívala se na mě psíma očima, jako by čekala, jaká moudrost ze mě ještě vypadne, a tak jsem musela opatrně volit slova.

„Rozchody jsou prostě na houby,“ řekla jsem a Summer se dokonce lehounce usmála, „ale patří to k životu. Jsme ještě tak mladé, Summer, ani jsme nevyšly ze střední, a tak by sis měla užívat přítomnost. Nechat někoho jít vždycky trochu bolí, ale někdy je to to jediné, co můžeme udělat, abychom se zachránily samy. Místo oplakávání toho, co jsi ztratila, se radši soustřed' na všechno, co máš. Na kamarádky, rodinu, na lidi, kteří se k tobě chovají hezky. Byl na tebe ten kluk hodnej? Nebyl. Podvedl tě, využil, a tak si tě nezaslouží, Summer. Pořád si to opakuj jako mantru: zasloužím si něco lepšího a *někoho* lepšího.“

„Zasloužím si něco lepšího,“ souká ze sebe rozpačitě, „a najdu si někoho lepšího.“

„Přesně tak.“

„Někoho, kdo mě bude mít rád takovou, jaká jsem,“ vyhrkla. Jo, teď se pořádně rozjede! „Někoho, kdo mi pořádně nebude říkat, že bych měla shodit a jinak se oblíkat. Kluka, kterej mě pozve na jarní ples a neskočí do postele s první blbou courou, jako byla ta jeho Katrina!“

„Tak nějak,“ zamumlala jsem. „Ale neměla bys tak mluvit o ostatních holkách. To už je takový náš pitomý zvyk. Když tak mluvíme o druhých, jak potom zabráníme tomu, aby tak někdo mluvil zase o nás, hm? Takže tuhle Katrinu nazveme třeba jen... jedovatou zmijí?“

Summer mi zase padla kolem krku.

„Hrozně moc ti děkuju, Cassidy,“ vzlykla, když mě konečně pustila a malinko ucouvla. S významným pohledem dodala: „Vlastně umíš být hrozně fajn. Vážně. To ti nikdy nezapomenu.“

„Paráda,“ odpověděla jsem trochu roztřeseně. Summerina slova mě přece jen malinko vyvedla z míry.

Zastrčila si blondátou hřívu za ucho a po chvílce zaváhání vytáhla z kabelky svazek bankovek, který mi s radostí podala.

Rychle jsem po něm chňapla. „Tímhle bych tady na veřejnosti moc nemávala,“ upozornila jsem ji. A už vůbec ne po mém milém rozhovoru se sekuritákem. Ještě by si mýsl, že tu vesele prodávám zbytek ukradeného zboží.

„Zbytek si nech,“ pípla Summer.

„Určitě?“ zeptala jsem se nevěřičně. Neměla jsem ani tušení, kolik peněz mi právě vtiskla do dlaně, ale nikdo bankovky takhle neskládal, pokud na nich nebylo o pár nul víc než obvykle.

Summer jen mávla rukou: „Stejně mi nebudou chybět.“

V tu chvíli bych ji za tu poznámku nejradši uškrtila. Věděla jsem, že její rodiče mají peníze, ale byli vážně tak bohatí, aby si Summer mohla dovolit jen tak *rozdávat*?

„Děkuju,“ zašeptala jsem nakonec.

Summer si otřela uslzený obličej a zadívala se na šmouhy od řasenky na hřbetu dlaně. „Promiň. Asi vypadám příšerně.“

Mechanicky jsem kývla a v příští chvíli si strčila peníze do staré, ošoupané kabelky. Hned mi připadla těžší. Když jsem zase zvedla hlavu, mířila už Summer chodbou k dámským záchodům.

Najednou jsem všechno kolem vnímala o poznání jasněji. Lidské hlasy, kroky na mramorové podlaze, šumění fontánky, hudbu z reproduktorů, někde nedaleko štěkot psa. Hlava se mi zatočila tak prudce, že jsem zalapala po dechu. Co se to se mnou jen dělo? Když se mi v tašce rozvíbrovalo moje prastaré „věčko“, vděčně jsem ho vylovila z kapsy od bundy. Trocha rozptýlení se vždycky hodí. Přišla mi esemeska od Summer: *Tvoji Rozchodovou agenturu doporučím všem okolo, Cassidy Casterová!* Za textem se na mě šklebil dobrý tučet smajlíků.

Protočila jsem oči.

Rozchodová agentura Cassidy Casterové. Lidi by vážně měli přestat moji práci takhle nazývat. Na druhou stranu se mi to jméno ale docela líbilo, protože mi připomínalo vtipné reklamní slogany. Ze začátku jsem pracovala anonymně pod názvem „Pomoc při rozchodu“, ale to nové jméno bylo stejně lepší, to jsem musela uznat.

Když si dnes vzpomenu na své skromné začátky, byla

to docela fuška. Teď už se ale Rozchodová agentura stala tak velkou částí mého života, že mi to připadalo, jako bych nikdy nedělala nic jiného. Moje úspěchy mluvily samy za sebe. Další důvod, proč jsem informaci o svých službách začala šířit jako lesní požár. Samozřejmě tak, aby nikdo nevěděl, že za tím stojím já.

Coltonova tehdejší láska byla první holka, které jsem „pomohla“, ale opravdové myšlenky na pomstu mě napadly až tehdy, když jsem na školních záchodcích objevila ubrečenou Miu. Tehdy jsem ji znala jen od vidění. Začal zrovna druhák a já jsem chtěla staré spory s Coltonem poslat k vodě a začít znova. Colton v tu dobu ale už chodil s Kim a se mnou nemluvil. Když mi ale Mia mezi potoky slz vykládala o tom, jak se pohádala se svým klukem, něco se ve mně pohnulo. Z další hodiny jsme se obě ulily, a tak jsem se na studených kachličkách dívčích toalet dozvěděla, že se k ní její přítel Mike už celé měsíce choval hnusně a v jednom kuse flirtoval s jinými. Mia nevěděla, jak sebrat odvahu, aby ho opustila. Přišla si ve srovnání s Mikem Rooneyem, školní fotbalovou hvězdou, malá a nevýznamná. Zatímco mi líčila všechny detaily svého vztahu, plnily se jí velké hnědé oči slzami. Mia mi dost připomínala někoho, koho jsem dobře znala. Sebe samotnou. Přesně tak vypadal můj odraz v zrcadle, když mi nějaký kluk ublížil. Jako by mi někdo vysál z těla kus štěstí a odeslal ho někam do nenávratna. Zůstala jsem se svým zlomeným srdcem sama a cítila se opuštěná a ztracená. V tu chvíli mi bylo jasné, že toho lumpa Mia sama *neopustí*.

Po tom výstupu na záchodě jsme ukuly geniální váleč-

ný plán a po rychlém rozchodu jsem se mohla dívat na další úspěšně ukončený nefunkční vztah. Mia nastavila Mikeovi zrcadlo na večírku plném jeho spoluhráčů a jejich holek. Nejdřív byli všichni pořádně v šoku. Kdo by to byl čekal, že se ta tichá, mlčenlivá Mia takhle rozohní? Mike samozřejmě pěnil, ale reakci na klukovské záchvaty vzteku jsme s Miou pořádně nacvičily, a tak ji to nemohlo překvapit. Postavila se mu čelem a vmetla mu do obličeje, že už se sebou tak odporně zacházet nenechá. Potom mu dala kopačky. Když bylo po všem, postavily se za Miu i přítelkyně Mikeových spoluhráčů. Mike utekl z večírku jako školák, a ještě pěkně dlouho se plížil školními chodbami nenápadně jako myška. Potom se přestěhoval a šel na jinou školu, ale legenda o tom, jak ho jeho ex zadupala do země tak drsně, že se hanbou raději odstěhoval, koluje dodnes. A Mia? Z té se stala hotová hrdinka. Dodám k tomu už jen to, že si nikdo z fotbalového týmu už nikdy nedovolil být na svou holku hnusný.

Bohužel – nebo naštěstí? – to nebyl konec. U nás na škole bylo víc nešťastných vztahů než mizerných zpěváků na talentovém castingu. Jako bychom žili v jedné velké telenovele plné dramát a intrik. A já jsem se proměnila v expertku na srdeční potíže, protože i když jsem Miu zapřísáhla, aby mlčela, okamžitě všechno vyzvonila svým kamarádkám.

Zkrátka a dobře – Summer byla zatím poslední v dlouhé řadě spolužaček, které u mě hledaly radu a byly ochotné za ni i zaplatit. Od těch prvních jsem si ani nechtěla nic brát, ale potom nám doma vypnuli elektřinu, protože jsme už zase nezaplatili účet, a tak jsem přece

jen drobnou gáží ráda přijala, postarala se o účet a zajistila nám zase teplo a světlo. Když se pak objevila další možnost někomu pomoc a trochu si přivydělat, už jsem neodmítla.

Občas se na mě obrátili dokonce i kluci. Sice to byly jen ojedinělé případy, ale já jsem si usmyslela, že pomůžu každému, kdo to bude skutečně potřebovat. Lidi si rychle zvykli, že mě za prokázané služby musí odměnit, a já si stejně nemohla dovolit honorář odmítnout.

Základní paušál jsem si nikdy neurčila a cenu stanovila individuálně případ od případu. Nakonec měli někteří víc peněz než jiní, a tak mi přišlo fér, aby ti bohatší vysočili trochu větší sumy.

První placený rozchod mi sice malinko pošramotil můj morální kompas, ale kdo mohl s jistotou říct, co je správné a co ne? Pomáhala jsem potřebným. Bylo správné chtít za takové služby peníze? Svět nebyl černobílý. Připadala jsem si trochu jako Veronika Marsová, která na záchodcích tajně brala peníze od lidí za různé špiclování. Nebo jako mafiánka, která tahá z důvěřivých obětí peníze. To podle toho, jak moc mě který den trápilo svědomí.

Ale přání nezakysnout v tomhle nudném městě bylo stejně silnější než veškeré pochybnosti. Pokud jsem něco nechtěla, tak skončit jako máma sama s dvěma dětmi, mizernou prací, bez peněz a se srdcem zalátaným jako recyklovaný koberec. A tak jsem ostatním pomáhala tak, jak jsem mohla a jak mi to vyhovovalo. *Rozchodová agentura Cassidy Castersové?* No jasně. Protože to, co jsem ještě před chvílí šeptala Summer, nebyla lež. Někdy člověk musel myslet jen na sebe, aby se zachránil.

Kapitola 2

V jedné písničce od Beatles se zpívá: „All You Need Is Love.“ Když měla máma zrovna dobrou náladu, poslouchala ji pořád dokola, a tak jsem se slova rychle naučila nazpaměť. Měla jsem jí ale plné zuby a ze všeho nejvíc mě na tom kousku rozčiloval fakt, že jsem s Lennonem a jeho partou rozhodně nesouhlasila. Naopak, podle mě se pěkně pletli. Láska totiž není *všchno*, co člověk potřebuje. Z toho jsem si dokonce v posledních pár letech udělala osobní mantru, i když se mnou můj postoj mnoho lidí nesdílelo. Všichni se totiž za láskou honili jako posedlí. Jako by to byl nějaký sport nebo jim za hlavou neviditelné hodinky odtikávaly čas, který zbýval do chvíle, než jejich nevyužité pocity zvadnou a uschnou. Lásku viděli jako privilegium pro určitou část populace. A ona je přitom všude! V písničkách, v romantických komediích... Happy end jako drobenka na růžovém koláči lidských snů.

Pokud šlo o lásku, spousta věcí mi na ní nevoněla. Možná mi ale v hlavě chyběly jen potřebné synapse, které by

mi umožnily pochopit, o co tu vlastně kráčí. Nebo jsem trpěla nedostatkem empatie nebo obecně citečků. Ať jsem se snažila, jak jsem chtěla, stejně se mi nepodlomila kolena, když jsem se zadívala do nebesky modrých očí nějakého hezkého kluka. Ne že bych byla vůči zamilování tak úplně imunní, ale měla jsem s ním své zkušenosti, a tak jsem se radši držela při zemi. To jsem si ale sama přiznala jen málokdy. Daleko snazší bylo všechno vytěsnit. Netouží snad všichni jen a jen po lásce? Nejlepším příkladem toho byla moje máma.

Po tom včerejším podivném setkání s Coltonem v obchodáku jsem se o víkendu chtěla jen stáhnout do svého pokoje a dopřát si trochu ničím nerušeného klidu. Když chci mít čistou hlavu, potřebuju vždycky trochu času. Nejdřív bylo nutné vymazat z hlavy Summeřino milostné drama jako nějaký ochromující virus. To jsem dělala po každé dokončené zakázce.

Tentokrát mi ale máma udělala pořádnou čáru přes rozpočet.

„Cass, pojd' se konečně dolů najíst!“ zaslechla jsem její hlas i přes zamčené dveře. Když jsem chtěla být sama, musela jsem se zamykat, protože mi máma hrozně ráda lezla do pokoje bez zaklepání. „A laskavě si odemkni!“

„Nemám hlad!“ houkla jsem zpátky.

„Pět minut, Cass! Poslední varování!“

Moje chuť strávit poledne u rodinného stolu s mámou a mladším bráchou Cameronem se rovnala nule. Člověk stejně potřeboval pořádnou dávku nadšení, aby snesl i mámu samotnou. Většinou jsme společně nejedli, a když už, tak to něco znamenalo. Úplně jsem si umě-

la představit, co asi tak přijde. Naštvaně jsem si odfrkla a protočila panenky. Na druhé straně dveří teď panovalo ticho. Skulila jsem se z postele, a když jsem vstávala, šlápla jsem omylem na svoji prokletou učebnici chemie. Ani nevím, jak se to stalo, ale musel se mi rozsypat školní batoh a všechno, co v něm bylo, se teď válelo bez ladu a skladu po zemi. Když jsem to zase nastrkala zpátky, odstrčila jsem tašku nohou až ke stolu, kde zůstala opřená stát. Ke dveřím jsem to neměla daleko. Vlastně jsem se nemusela skoro ani pohnout, abych se tam dostala. Tak malý jsem měla pokoj. U stěny naproti dveřím stála úzká postel a vlevo pod oknem psací stůl. Opravdová šatní skříň by se sem ani nevešla, a proto mi veškeré šatstvo viselo na ramínkách na věšáku a spodní prádlo čekalo poskládané v prtávé komodě, která stála na jediné volné straně. Kdybych si za sebou ustavičně neuklízela, žila bych v pokoji plném nášlapných pastí.

Stejně jsem toho nikdy moc neměla, protože máme hluboko do kapsy. Ani barva na stěnách není moje, protože když jsme se sem nastěhovali, neměli jsme ani na to, abychom tu něco upravili. Tehdy se mi ještě máma pokoušela nabulíkovat, že je modrá neutrální barva, ale mně stejně vždycky připadala hnusná a na tom se dodnes nic nezměnilo. Proto jsem raději každý centimetr stěny polepila vystřiženými obrázky z časopisů nebo fotokolážemi.

Než jsem vyklouzla ven, musela jsem si ještě něco zkontrolovat. To byla taková moje posedlost. Jistota je totiž jistota...

Mám pod postelí uvolněné prkno, o kterém vím jen já.

Objevila jsem ho hned, když jsme se sem nastěhovali, a proto teď nad ním stojí moje postel. Tedy kromě toho, že jsem v tak mrňavém prostoru stejně neměla moc na výběr. Pod prknem zeje díra, kam dokonale zapadne jedna z mých starých krabic na boty. Tam si v plastovém sáčku schovávám úspory.

Peníze od Summer jsem přepočítala hned, jakmile jsem byla v bezpečí. Čtyřikrát víc, než jsme si smluvily! Fakt neuvěřitelný! Takovou sumu jsem si přece nemohla jen tak nechat... Vítej, špatné svědomí! Když jsem si ten balík teď znovu prohlédla, rozhodla jsem se s ním udělat něco pro obecné dobro. Větší část bankovek jsem si zastrčila do kapsy džínů a zbytek přidala k úsporám do skříňky.

O pět minut později už jsem se soukala úzkou předsíní do kuchyně a v duchu se připravovala na rodičovské kázáníčko. Máma se ale místo toho jen usmála, a tak jsem se celá zmatená zarazila hned u dveří.

„Mám skvělé novinky, Cass!“

Brácha už seděl nad talířem lasagní z mikrovlnky a házel je do sebe takovou rychlostí, jako by mu někdo stoptoval čas. Co taky čekat od patnáctiletého výrostka, který loni v září nastoupil k nám na školu do prváku. S Cameronem nás od sebe dělily necelé dva roky. I když jsme spolu teď chodili na tu samou střední, ve škole jsem ho skoro neviděla. Chodil na jiné hodiny a měl jindy pauzu na oběd, takže jsme se neměli kde potkat, přesto mi občas vrtalo hlavou, co brácha asi dělá. Mezi námi se prostíral nekonečný oceán nevyřčených tajemství a nikdo z nás neměl loď, na které by ho přeplul.

Časem jsem se s tím prostě smířila. Jen občas nás ještě něco na krátký okamžik spojilo a většinou to mělo co do činění s nějakým máminým rozhodnutím. Na jedné věci jsme se s bráchou vzácně shodli – že máma je cvok.

Máma se – jen tak mimochodem – jmenuje Camille a přišlo jí vtipné nás pojmenovat Cassidy a Cameron. Všichni jsme tedy měli iniciály CC. Fakt roztomilé. Pravděpodobně to udělala jen proto, aby mohla nějakou veselou formou sdělovat obětem svých flirtů, že už má dvě děti. *Jestli se ti tak líbí jedno C, mám pro tebe překvapení. Jsem k mání jen v balení po třech!* Uměla jsem si to živě představit. Máma nesnášela samotu a já jsem se za ta léta naučila bezpečně poznat, kdy opět změnila svůj status z nezadané na zadanou. Vítejte v Milostném Camillometru!

První znamení: máma začala nosit svůj milovaný perlový náhrdelník pro štěstí, který si zasněně ovíjela kolem ukazováku levé ruky.

Druhé znamení: těžce vzdychala, jako by ji něco trápilo, ale její nepřítomný úsměv prozrazoval něco úplně jiného. Stejně se jí dalo ve tváři číst jako v knize. Máma si nanášela tuhle zamilovanou masku skoro jako make-up.

Vlastně to mělo být něco skvělého. Událost, ke které bych jí měla gratulovat jako ona blahopřála mně k pěknému vysvědčení. Jenže to mělo háček. Její vztahy probíhaly vždycky podle neměnného scénáře. Každých pár měsíců měla nového přítele a pokaždé to byla ta jediná, velká, *opravdová* láska. S bráchou už jsme to znali jako své boty, protože jsme to pokaždé museli hrát s ní a tvářit se jako dokonale šťastná rodina. Bylo to skoro jako role v divadle. První jednání: nový přítel. Přišel k nám na

oběd nebo večeři a představil se. Druhé jednání: začali jsme mu říkat jménem a on chodil čím dál častěji. Brzy se k nám stěhovaly i jeho kufry. Zase bylo v koupelně o kartáček víc, ještě méně místa než dřív a pračka hučela v jednom kuse. Třetí jednání: s bráchou jsme předstírali, že se máme děsně rádi a toho chlapa, kterého jsme sotva znali, rovnou taky. Šťastná rodinka. Hotovo!

Krátce nato se objevily první hádky. Bud' žárčila máma, nebo ten chlap, a než se jeden nadál, zavládlo u nás opravdové drama. Nějaký důvod, proč to mámě nevyšlo, se vždycky našel. Byla jsem si skoro jistá, že za to mohl mámin podivný vkus na muže. Milovala nafoukané, namachrované týpky, kteří jí mazali med kolem pusy a slibovali, a potom ji pořádně využili. Jen zřídka se jí povedlo přivést si domů pravý opak, a když se to skutečně stalo, měli tihle pánové máminy impulzivní závislácké povahy brzy až nad hlavu.

To nejhorší na tom ale bylo, že zatímco se mámě bravurně dařilo odehnat od sebe kohokoli, kdo za něco stál, zmetkům dávala pořád nové šance. A tehdy jsem byla na řadě já. Už ani nespočítám, kolikrát jsem někoho vyhazovala z domu. Kolikrát jsem s roztřesenými koleny posbírala všechnu odvalu a promluvila některému z máminých milenců do duše tak ostře, že nakonec přece jen vypadl. Už ani nepočítám, kolika mizerů jsem nás takhle musela zbavovat. Někdo s nimi ale krátký proces udělat musel. Máma si potom mohla vyplakat oči a dušovala se, že už nikdy tu samou chybu neudělá, jenže skutek utek. Jako by bylo proti její přirozenosti zůstat chvilku sama.

Možná někde existovala tajná seznamka pro obzvláště

zoufalé duše? Něco jako *chudatida.net* nebo *jestedycham-achcimilovat.com*?

Jinak mě totiž vůbec nenapadlo, kde máma na všechny ty egoistické narcisy chodí. Občas mě napadlo, že možná bez vztahu ani neví, kdo je, a proto pořád někoho shání. Její poslední přítel nám málem vyhodil kuchyni do povětří, když chtěl upéct krocana. Máma totiž podle jeho mínění dělala všechno „pomalu a blbě“. K tomu se věčně vytahoval, jakou má skvělou práci u stavební firmy a jaký úspěšný je to byznysmen. Ten se tak rád poslouchal! Máma mu samozřejmě visela na rtech a hleděla na něho jak na svatý obrázek. I tak ale Marcus skončil v propadlišti dějin.

Zbavili jsme se ho teprve před pár měsíci a už je tu další? Než bych poslouchala mámino zamilované žvatlání, radši bych se prošla bosky po žhavém uhlí.

„Naprosto *úžasně* novinky!“ cvrlikala máma vesele. „Camerone, nehltej tak!“

Brácha ji ignoroval a ještě si přidal. Nijak mi to nevadilo, protože maso mi nikdy moc nejelo, což by máma asi věděla, kdyby si někdy udělala čas, aby svým dětem chvilku naslouchala. Ale tak už to u nás chodilo – většinu času se všechno točilo jen kolem ní. One woman show Camille Casterové.

Máma si na chvilku přestala hrát s náhrdelníkem, nechala si ruku pomalu klesnout k boku a zapíchla do mě oči, jako by tím pohledem a momentem nesnesitelného ticha chtěla dramaticky vystupňovat napětí. Řekla bych, že moc sledovala telenovely.

„Tak co? Odstěhoval se pan Broccoli?“ zeptala jsem se

s nadějí v hlase. „Jeho jídlo totiž páchne stejně příšerně jako zní jeho jméno. Pokaždý když zase nefunguje výťah a já se musím vléct nahoru po schodech, mám pocit, že se udusím. Ten tím svým jedovým oblakem zamořil nejen naše patro, ale rovnou celej barák. To si vedle hasicího přístroje můžeme rovnou pověsit plynový masky.“

„Cass!“ okřikla mě pobouřeně máma. „Pan Broccoli je milý, veselý starý pán. Měla bys mít úctu ke starším.“

„Copak ji má on, když každou neděli v šest leze z postele a vyhrává na trumpetu,“ odseknu, „anebo si vaří ty svoje smradlavosti?“

Už několik let jsme bydleli v pátém patře činžáku uprostřed naprosto cvoklých sousedů. Kromě pana Broccoliho s námi sdíleli poschodí ještě Gurianovi, kteří vedli dlouhé hovory se svými andulkami, jako by to byly děti, a potom Stalker Stan, pětadvacetiletý student, který se *náhodou* vynořil pokaždé, když jsem vyšla na chodbu. To kvůli tomu si ode mě vysloužil tu nelichotivou přezdívkou. Občas jsem zaznamenala i život na ostatních patrech, kde podle všeho sídlily docela normální rodiny s docela normálními zvyky. Ani se nedivím, že náš byt zel tak dlouho prázdnotou. Když ho máma tehdy vzala, majitel jí samou radostí div nelíbal nohy.

Bráchovi to bylo ale všechno jedno. Dokud byla plná lednice a fungovala wifi, spokojeně mlčel a nechával si své myšlenky pro sebe. Stejně jsem si nebyla jistá, jestli je chci znát. Stačilo, když jsem přes tenké stěny pokoje občas zaslechla, jak si skypeje s kamarády. Věčné filozofování o hrách a anime. Raději jsem si vždycky nasadila

sluchátka a pustila na plné pecky znělku svého oblíbeného kresleného seriálu „Gravity Falls“.

„Zase mě neposloucháš, Cassidy!“

Ale ne, ona něco říkala? „Povídala jsi něco o tvém novém příteli,“ odpověděla jsem automaticky, protože jsem věděla, že se nemůžu splést.

„A co to máš na sobě?“ poznamenala mimochodem a já jsem měla pocit, že mě poprvé od doby, kdy jsem vstoupila do kuchyně, opravdu *vidí*. Módní scan aktivován. Ju-huu! „Vypadáš jako...“

„Ano?“ protáhla jsem zaujatě.

Pokud šlo o popisy mého outfitu, uměla být máma neskutečně kreativní. Dávala jsem přednost děravým džínům, tričkům s nýty a hromadě šperků. A ze všeho nejvíc se mi líbily moje kozačky. Ukořistila jsem je v sekáči za pár babek a udělala z nich naprosto originální kousek, když jsem na ně voděodolnou fixou nakreslila různé ornamenty. Ve škole se mě dokonce lidi ptali, kde jsem je koupila, což byl jednoznačný důkaz, že vypadaly skutečně tak skvěle, jak jsem si myslela. Líbil se mi provokativní styl s rockovým šmrncem, zatímco máma byla totální módní ovce. Když měla zrovna nějakého pána, oblékala se s klasickou elegancí a na hlavě si vytvářela složité účesy. Jakmile bylo zase po všem, hodila na sebe, co jí přišlo pod ruku. Před pár lety, když ji jeden rozchod dostal natolik, že musela žal topit v alkoholu, chodila pořád v tom samém oblečení a bylo jí srdečně jedno, co si o ní mysleli ostatní.

Kromě naprosto opačného módního vkusu nás s mámou dělil i vzhled. Máma má stejně jako Cameron kaštanové vla-

sy a zelené oči, zatímco já jsem hnědočka s kudrnatou kšticí tak světlou, že ve sluníčku svítí jako zlato. Proto všichni hned usuzovali, že jsem po tátovi. To dá přece rozum, ne? Jenže přesně tam číhal jeden veliký rodinný otazník. Svého biologického otce jsem totiž nikdy nepoznala a nemám ani fotku, čili netuším, jak vypadá.

Pokud se u nás vůbec nacházely obrázky, na kterých se do objektivu zubí šťastná rodinka, byl na nich Brian. Až do mých osmi let mě máma nechávala žít v domnění, že to on je můj pravý táta. Když se s mámou brali, byl mi právě rok. O rok později se narodil Cameron. Pokud vím, byl tu Brian vždycky pro nás a taky mě bral jako vlastní dceru. Dokonce kvůli nám přijal i mámino příjmení, aby neporušil tu její ulítlou céčkovou tradici, díky níž brácha pokřtili Cameron. Moje nejranější dětské vzpomínky utvářel on. O to víc mě bolelo, když nás potom přece jen opustil a já se dozvěděla, že můj biologický otec je někdo jiný.

Mámě tahle informace jednoho večera uklouzla omylem. Pro ni to nebylo nic hrozného, ale mně se zbořil celý svět. Byla jsem ještě malá a máma mě tím tehdy hrozně zranila.

To se jí slušně dařilo dodnes, ať už maličkostmi, nebo něčím víc. Stačila jedovatá poznámka jako...

„Kam vlastně přišly ty hezké šaty, které jsem ti dala?“ zeptala se máma vyčítavě. „Byly pro tebe jak dělané. A vypadala bys v nich... přívětivěji.“

„Myslíš ty, které už jsi nechtěla a ve kterých jsem vypadala jako Hannah Montana?“ odpověděla jsem. Byl to takový bílý krajkový kousek a vypadal přímo děsivě. „Mů-

žeš mi je navlíct do rakve. Myslela jsem, že to už máme domluvený. Budeš mi ronit slzy nad hrobem a lidi budou vzdychat, jakej jsem byla andílek.“

„Cass!“ zavrčela máma varovně. Uměla moje jméno vyslovit tak, jako by bylo samotné znakem absolutního pohoršení. Úplně jsem viděla, jak v koupelně najde pavouka a vyjekne *Cass!* Vlas v dezertu? *Cass!* Proč se vlastně rodiče vůbec namáhají dávat dětem celá jména, když je pak stejně zkracují? Cass mi znělo jako nějaký hodně smradlavý druh sýra.

„Mami,“ cuklo mi v koutku, „tak už to konečně vyklop.“

„Někoho jsem potkala,“ řekla rozvázně a afektovaně si povzdychla. Ještě dobře, že jsem stála, jinak bych snad samým překvapením musela spadnout ze židle. „Jmenuje se Dick Batman.“

Pár vteřin jsem čekala, že se máma opraví, ale pak mi došlo, že se asi přece jen nepřerekla.

„On se jmenuje... Dick Batman?“

Kdybych vykulila oči ještě víc, asi by mi vypadly z důlků, a tak jsem pro jistotu několikrát zamrkala. No dobře, to křestní jméno nebylo tak neobvyklé, ale v kombinaci s příjmením se z něho stal dokonalý terč pro vtipné poznámky. Hned mě napadlo tisíc možností, jak si z něho udělat legraci. Ach, ta ironie!

Máma jako by mi četla myšlenky. „Varuju tě,“ sykla podrážděně, „opovaž se utahovat si z jeho jména. Dick už si toho i tak zažil dost.“

Teď už odlepil oči od jídla i Cameron.

„To si umím představit,“ utrousila jsem. „Co mu přijde nejhorší? Že když ho lidi googlí, narazí na Nicka Bate-

mana a úplně zapomenou, že existuje? Nebo když se ho ptají, kde nechal Robina? Nebo fakt, že jeho jméno je jen hovorovej název pro pen...“

„*Cassidy!*“ zahřímala máma. Ale? Vzpomněla si, že mám celé jméno? Což znamenalo, že toho chlapíka brala vážně. Tedy pokud někdo jako máma vůbec něco uměl brát vážně. Moje matka totiž měnila názory stejně rychle jako klukovské kapely své složení. „Dick je milej člověk a nezaslouží si, aby ses mu smála. Vždyť ho ani neznáš! Dej mu šanci a uvidíš...“

„Tak to se mnou nepočítej,“ přerušila jsem ji. „Už mám těch šancí pro přivandrovalé týpky akorát tak dost. Letos už nemáš nárok!“

„Co to má být?“ zamračila se našťavaně máma.

„Ale prosím tě, to už tu bylo snad stokrát.“

„A kam to jdeš?“ zeptala se, když jsem rychle vyrazila na chodbu.

„Skočit vzteky z okna.“

„Tehle příšernej sarkasmus nemáš ode mě,“ zamumlala a vyrazila za mnou.

Vzhledem k tomu, jak mrňavý je náš byt, už jsem stála skoro u dveří a moje ruka se vznášela nad klikou. Než jsem odešla, naposledy jsem se otočila. Pořádně jsem pěníla.

„To máš pravdu,“ zasyčela jsem jedovatě. Podobné rozhovory jsme spolu vedly tolikrát, že už mi došla trpělivost. „My dvě si totiž nejsme ani trochu podobné a díky tobě se ani nedovím, jestli třeba nejsem po otci.“

„Přece víš, že kdybych něco věděla, řekla bych ti to,“ hlesla máma ublíženě. „Ta věc s tvým tátou... Tehdy jsem na tom byla mizerně. Byla jsem tak mladá a hloupá... I tak jsem ale hrozně ráda, že tě mám.“

Stáhlo se mi srdce. Kousla jsem se do rtu, abych jí teď neřekla něco, co by mě potom mrzelo. Tohle téma bylo vždycky hodně citlivé. I když nám máma zrovna moc nerozuměla, vážila jsem si jí za to, že nás s Cameronem sama vychovala a svým způsobem se snažila nám být dobrou mámou.

„Já vím,“ hlesla jsem roztřeseně.

„Moc mě to mrzí,“ sklopila oči máma.

„Já vím,“ zamumlala jsem nesrozumitelně.

Věčně se snažila o rodinnou harmonii za každou cenu, a tak jsem jí ty neustálé omluvy polykala i s navijákem. Když ale něco pořád vytrubovala do světa, a potom se chovala úplně jinak, ztratila jsem naději, že se něco změní.

Vyměnily jsme si poslední pohled, než jsem odešla z bytu. Jakmile za mnou zapadly dveře, pořádně jsem si oddechla. Teprve teď se mi začala malinko podlamovat kolena. Ať už jsem se snažila vyrovnat se s tím, že nevím, kdo je můj táta, jak jsem chtěla, stejně mi to moc nešlo. Když máma otěhotněla, bylo jí dvacet. Když se jednou večer po dalším ze srdceryvných rozchodů pořádně napila, vytáhla jsem z ní víc. Na večírku na vysoké se vyspala s nějakým bezejmenným klukem, kterého už potom nikdy neviděla. Nebo to přinejmenším zarytě tvrdila. Briana znala už ze střední. Miloval ji prý už před maturitou, a proto se s ní i přes cizí dítě z fleku oženil. Jaká ironie, že Brian s takovou radostí zaujal místo mého otce a hrál si s námi na šťastnou rodinku jen proto, aby o pár let později po anglicku zmizel a nechal nás ve štychu. Zůstal s mámou pár let a potom sbohem a šáteček! Opustil ji pro nějakou mladší.

Sbohem, šťastný dětský světe!

Těch pár dobrých vzpomínek na dětství mi občas přišlo jako iluze, kterou už jsem neuměla odlišit od skutečnosti. Byly vůbec skutečné, nebo jsem si jen lhala do kapsy, abych nemusela ostatním vykládat, jak se mi žije doopravdy? Vymýšlela jsem si prázdniny plné dobrodružství, výletů a zážitků, aby mě nikdo nemusel litovat. Abych byla normální. Jenže díky mámě u nás nebylo normální vůbec nic. Naše rodina se skládala z pošlapaných snů a potlačených pocitů. Ani se nedivím, že jsem úplně nepoužitelná. Smutně jsem se ploužila ke schodišti. Než jsem tam došla, ozval se zvuk výtahu. Takže zase fungoval! Radostně jsem se otočila a stanula tváří v tvář Stalkerovi Stanovi. Rozzářený jako měsíček se vykulil z výtahu, a jakmile mě zmerčil, hasil si to rovnou ke mně.

„To je ale náhoda, Cassie!“ pozdravil.

Stalker Stan taky patřil k lidem, kterým nešlo moje celé jméno přes pusu. Možná bych zvládla se zalknout Summeřinými penězi dřív, než by ke mně došel?

„Náhody,“ vydechla jsem, „neexistují. Určitě máš všude kamery, a proto jsi právě teď vylez z kutlochu.“

„Ty seš vždycky tak vtipná,“ odpověděl. „A to je jen jedna z věcí, které se mi na tobě tak líbí. Měli bychom se vídat častěji.“

Stan na mě upřel štěněcí oči plné očekávání a byla bych se vsadila, že si do deníčku psal všechny dny, kdy jsem s ním prohodila byt' jen slovíčko. To potom vnímal jako důkaz naší potlačené vzájemné touhy. *50 odstínů schodiště.*

Už od prvního setkání se o mě pokoušel a nedal se odradit ani tehdy, když jsem mu v jednom kuse opakova-

la, že nemám zájem a jsem pro něho moc mladá. A to mi připadal tak milý, když jsme se zrovna stěhovali a on nám přišel pomoci tahat krabice s věcmi!

Stan na mě ještě pořád upřeně zíral. Možná si jen přečetl milostné rady od Edwarda Cullena? „Uzírej ji k smrti, pozoruj ji ve spánku, buď dotěrný a nikdy se nevzdávej – jen tak získáš svoji Bellu.“ Asi jsem měla být vděčná, že si na slunci ještě nestrhl košili.

Chvilku jsem si říkala, že bych mu bez skrupulí vyklopila, jak se věci mají, ale pak mi ho bylo přece jen příliš líto. Výtah už byl pryč, a protože jsem stejně stála u schodiště, vyrazila jsem beze slova dolů. Slyšela jsem už jen, jak za mnou Stan volá: „Rád jsem tě viděl, Cassie!“ Jeho smích dozníval chodbou, jako by můj útek byl jen dalším znamením mojí bezbřehé lásky k němu, kterou jsem se mu kvůli své vrozené plachosti jen bála vyjevit. Jasně. S logikou se člověk dostane z bodu A do bodu B, s fantazií, kam chce. Einstein, ten starej génius, to věděl!

Kapitola 3

Vždycky když jsem potřebovala oddech od svého života, táhlo mě to do čtvrti, kde bydlí moje nejlepší kamarádka Lorn. Autobusem to k Westwoodskému parku, u něhož má Lornina rodina velký dům, bylo jen pár zastávek. Narozdíl od mojí části města tu nestály žádné činžáky, ale rozsáhlé pozemky s krásnými zahradami. Vždycky mě to nádherně uklidnilo.

Newfort, kde jsem bydlela, je malé městečko v Kalifornii položené tak blízko pobřeží Pacifiku, že to od nás k moři bylo, co by kamenem dohodil. Hlavně v létě tu panovalo tak nádherné počasí, že se sem stahovali turisté z celé země. V centru, nejstarší části města, se nacházely kromě radnice a krásné univerzity ještě všechny ostatní budovy, které spoluvytvářely naši historii: kromě jiného starý metodistický kostel z bílého dřeva a růžový dům na rohu Main a Oak Street, který v americké občanské válce sloužil jako nemocnice a všechno přestál. I když měl Newfort pouhých 15 000 obyvatel, rozhodně to nebylo ospalé hnízdo. Naopak – díky neustálému přílivu

turistů to tu pořádně žilo. Město sahalo až k pobřeží a na jeho druhé straně se rozkládala krajina s rozestými ranči. I když jsem se sama nemohla dočkat, až tohle městečko hned po škole nechám za zády, chápala jsem místní i turisty, kteří se do něho zamilovali. Dřív se mi tu taky moc líbilo. Parky a lesy, pláž a šumění vln a nekonečná dálka oceánu... Tohle všechno patřilo k mým nejkrásnějším vzpomínkám. Nejšťastnější jsem byla na druhém stupni. Stačilo si jen vzpomenout na Addison, Noru – a samozřejmě na Lorn –, a musela jsem se usmívat. Byly jsme pěkně ulítlá parta a zažívaly spolu každé prázdniny velká dobrodružství. Pyžamové večírky, divoké objevitelské výpravy v Newfortském lese, a dokonce kouzelný indiánský rituál!

To léto, kdy nám bylo třináct, jsme se jedné letní noci tajně vydaly do lesa hledat kouzelnou studánku, která podle legendy plnila výměnou za obětinu nejtajnější přání. Tam jsme tehdy provedly ten rituál: popadly jsme se za ruce, zapálily svíčky a za mumlání zaříkad el hodily do studánky naše náramky přátelství. Tehdy jsem pevně věřila, že se naše přání vyplní a naše kamarádství potrvá věčně.

Ted' z toho všeho zbyly jen vybledlé vzpomínky. Před nástupem na střední školu se Nora odstěhovala a naše parta se rozpadla. Doted' vlastně nechápu, co se stalo. Addison, Nora, Lorn a já jsme do té doby byly nerozlučné kamarádky. Ta myšlenka mě vždycky rozesmutila. Addison dokonce chodila k nám do třídy, ale neprohodila se mnou a Lorn už ani slovo.

Ze čtyř nejlepších kamarádek zbyly jen dvě...

Autobus zrovna projel kolem hřiště, kam nás kdysi s Cameronem vodila babička, a moje myšlenky zabloudily zpět k rodině. Když nás opustil Brian, odstěhovali jsme se do miniaturního bytu, kde jsme s mámou a Cameronem žili jako myši v krabici od bot. Bez Briana a jeho dobře placené práce jsme si nic jiného stejně nemohli dovolit. Možná moje posedlost penězi začala právě tehdy. Bylo mi šest, Cameronovi čtyři, a i když jsem chtěla, vzpomínky se mi vynořovaly jen jako rozmazané obrazy. Máma před svým prvním těhotenstvím ani během manželství nikdy pořádně nepracovala – o to těžší pro ni bylo najít si slušně placenou práci, která by se dala vykonávat s dvěma malými dětmi. V krabici od bot jsme strávili dobrý půlrok, než máma konečně uznala, že to sama nezvládne, a poprosila o pomoc babičku Helen.

Ta nás vzala k sobě a pomáhala, jak uměla, i když měla sama co dělat, aby se s malou penzí a občasným placeným úklidem udržela jakž takž nad vodou. Po životě ve stísněném bytě mi ale její malý domek připadal jako hotový palác. Vonělo to tam po sušenkách a já jsem si užívala útulné atmosféry a bezpečí. Máma si našla práci na poloviční úvazek a chvílku se zdálo, že Casterovi našli zase ten správný kurz. Někdy potom, co jsem oslavila osmé narozeniny, začala ale máma znovu randit, a to byl začátek začarovaného kruhu, z něhož se nevymotala dodnes. Schůzky. Vztahy. Rozchody. Stále častěji si domů tahala různé pány a babičku to čím dál tím víc dožíralo. Nakonec se ty dvě už jen hádaly, a když po sobě hlasitě vřískały, chodil se Cameron schovávat ke mně do postele. Byly to noci

plné starostí a strachu a už tehdy jsem věděla, že to takhle nemůže pokračovat donekonečna.

Nakonec přišla máma po jednom obzvláště příšerném rozchodu i o místo, protože přišla do práce opilá, a babička jí dala ultimátum: buď nová práce, konec s mužskými a zodpovědný život, nebo stěhování. Ještě si vzpomínám, jak jsem se na Vánoce modlila, aby byla máma konečně rozumná. Někdy po zimních prázdninách nás s Cameronem vyzvedla ze školy a místo k babičce jsme jeli někam úplně jinam. V kufru ležely naskládané krabice s našimi věcmi a mně bylo jasné, že babičku hned tak neuvidím. Nějakou dobu jsme se potloukali od bytu k bytu a putovali jako tuláci mezi máminými kamarády. Občas máma zapoměla i na to, že nás má s Cameronem odvézt do školy. Jindy jako by vůbec nevěděla, že existujeme. A byly i dny, kdy jsme se s bráchou zamykali v koupelně, zatímco se máma štěkala s nějakým ze svých týpků. To jediné, co mi ještě dávalo naději, byla babička. Neodepsala nás a bojovala jako lvice, abychom ji mohli alespoň navštěvovat.

Nikdy nezapomenu na to březnové úterý, kdy si pro nás babička přijela do školy a mámě řekla, že pokud si nenajde rozumné bydlení, nechá si nás u sebe. I když bych to nikdy neřekla nahlas, přála jsem si tehdy, aby máma prostě zmizela a my jsme mohli napořád zůstat u babi Helen. Jenže babička byla stará a nemocná a za rok umřela. To mi bylo právě jedenáct let.

S bráchou se nám zhroutil svět. Jediný člověk, který se o nás kdy pořádně staral, nás opustil navždy. K něčemu byla ale babiččina smrt přece jen dobrá – máma se

trochu sebrala, a když jsem šla na druhý stupeň, našla si místo pokojské v hotelu a náš současný byt. Konečně jsem měla v životě něco trvalého, o co se zasadila i máma. Začalo se nám dařit o něco lépe. Měla jsem vlastní pokoj a kamarádky, na které se dalo spolehnout. Addison, Nora a Lorn mě doprovázely i v časech, kdy máma sklouzla do starých kolejí. Ani nespočítám, kolikrát někam zmizela a nechala mě s Cameronem samotnou. Kolikrát se domů vrátila opilá uprostřed noci z nějaké pochybné schůzky. Kolikrát jsem bezradně seděla nad haldou nezaplacených složenek. Kolik slz jsem vyplakala po každé hádce s mámou. Ať už se dělo cokoli, moje kamarádky tam byly pro mě a dodávaly mi sílu. Každý společný okamžik měl cenu zlata a já si ho navždy zapsala do srdce.

Tohle všechno ze mě udělalo tu Cassidy, kterou jsem teď byla.

S těžkým povzdechem jsem zahrnala celé své ošklivé dětství někam do hlubin vzpomínek. Autobus zastavil a stará paní, která celou dobu seděla vedle mě, vystoupila. Ještě jedna zastávka a budu u Lorn. Musela jsem se usmát, když se mi v hlavě vynořila vzpomínka na naše první setkání. Byl první školní den a Lorn přišla pozdě. Místo toho, aby zaklepala a omluvila se jako každá normální jedenáctiletá holka, se přiřítla na vlně chaosu. Rozletěly se dveře a do třídy prosvištěla holka na skejtu. Jenže nestihla zastavit, a tak vletěla rovnou do katedry naší tehdejší třídní, paní Westwickové. Náraz ji vymrštil do vzduchu, Lorn přistála na hromadě učebnic na stole a divoce se rozchechtala. Samozřejmě že hned musela zůstat po škole a mezi učitelské miláčky se tou akcí zrov-

na nezapsala, ale Lorn už tehdy na názory ostatních příliš nehleděla. Já jsem se naopak vždycky bála, že mě lidi jako chudé dítě nepřliší spořádané matky okamžitě odsoudí. Oblečení jsem měla z druhé ruky, učebnice ze školního sociálního fondu a nemohla jsem jít ani do kina nebo dělat cokoli jiného, za co se muselo platit. Kromě toho jsem se za mámu prostě styděla, a tak jsem k nám domů raději nikoho nezvala. Jak jsem si pak měla hledat kamarádky, když jsem byla chudá, divná a ne zrovna cool?

Máma sice tou dobou už chodila zodpovědně do práce a vydělávala dost na to, aby nám zajistila bydlení a jídlo, ale pořád to byla Camille Casterová, která v roli matky katastrofálně selhávala.

Nevím, jestli Lorn v mých očích vyčetla strach z odmítnutí, když se naše pohledy poprvé potkaly, ale když se s prknem pod paží vydala hledat volné místo a já se na ni plaše usmála, úsměv mi oplatila. Jako by v tu chvíli poznala, kdo opravdu jsem, aniž by věděla být jen jediný detail z mého života.

Zatímco jí paní Westwicková dělala přednášku o slušném chování, dívaly jsme se mlčky jedna na druhou. Brzy se ukázalo, že toho máme hodně společného. Riversovi sice neměli finanční problémy, ale Lorn si toho jako nejstarší ze čtyř sourozenců musela hodně nechat líbit. Měla nejvíc zodpovědnosti a úkolů v domácnosti a v jednom kuse dělala ostatním chůvu. Jakmile její rodiče potřebovali s něčím pomoci, zavolali Lorn. Občas si přišla spíš jako třetí rodič než jako jejich dcera.

Paní Riversová pracovala na plný úvazek jako ilustrátorka a pan Rivers přednášel na místní univerzitě. Lor-

ninu bratrovi Bryceovi už sice bylo šestnáct, ale chodil do jedné třídy s Cameronem, protože měl odklad. Byl to nespolehlivý, sebestředný kluk, což Lorniny rodiče vedlo k tomu, že spíš spoléhali na ni než na něho. Jejich mladším sestrám, dvojčatům April a Jane, bylo teprve deset, a tak chodily ještě na základní školu. Když je Lorn musela hlídat, mořily ji zvědavými otázkami. Chaos byl u Riversů na denním pořádku, ale ať se dělo cokoli, drželi pospolu. To jsem Lorn vždycky záviděla a připadala si trochu jako Harry Potter, který by se nejraději stal jedním z Weasleyových. U Lorn mi bylo dobře. Nikdo mě tam nekritizoval kvůli oblečení, neotravoval mě svými vztahy a nenaříkal si na můj smysl pro humor. Od prvního momentu, kdy mě Lorn vzala k sobě domů, mě všichni brali takovou, jaká jsem, a tak se z Riversových stala moje druhá rodina.

Vstala jsem ze sedadla a na další zastávce vyskočila z autobusu. Chvilku mi trvalo, než jsem zkrotila svoji hlavu natolik, aby se pořád nevracela ke starým vzpomínkám. Takhle mi v mozku strašilo skoro pořád. O to hůř jsem si uměla představit budoucnost bez mámy a daleko od Newfortu. Občas jsem se bála, že v sobě nikdy nenajdu dost odvahy a energie, abych za sebou nechala všechno to zlé, co zatím určovalo směr mého života. Pokud opravdu existovala nějaká vyšší moc, která mezi lidmi rozdělovala štěstí, docela ráda bych podala stížnost.

Babička Helen mě kdysi brávala za ruku a kreslila mi do dlaně neviditelný kmen. „Jsi silná a nezničitelná jako strom, Cassidy,“ šeptala mi, když mě k sobě tiskla. „A víš, jak to poznám? Když stromy ohne bouřka, narostou jim

hlubší kořeny;“ citovala vždycky svoji oblíbenou Dolly Partonovou. „Nikdy na to nezapomeň.“

Jak bych taky mohla? Dávaly mi sílu, a kdykoli jsem měla pocit, že mi mizí půda pod nohama, namalovala jsem si někam na tělo špičkou prstu strom. Nikdy se mi po babičce nepřestane stýskat, protože pro mě tak hrozně moc znamenala...

Hu! Skoro bych přešla odbočku do ulice, kde stál dům Riversových. Byla to ten první nalevo s upravenou zahrádkou, fasádou z červených cihel, velkými bílými okenicemi, širokou verandou a dvojgaráží. Okapy pod břidlicovou střechou byly sice trochu pokřivené a na příjezdové cestě občas chyběla nějaká ta kostka, ale jinak to tu vypadalo útulně domácky. Před garáží stálo Lornino kolo a vedle něho bedna s náradím. Asi jí zase spadl řetěz, ale když jsem Lorn navrhovala, aby ten bicykl dala konečně do šrotu, bránila se zuby nehty. Měl sice nejlepší časy za sebou, ale Lorn přísahala, že jen tohle kolo ji doveze spolehlivě na trénink basketu. Jako by bylo kouzelné. Mně spíš přišlo zázračné, že se jí ta věc ještě nerozsypala pod zadkem. Poslední dobou ale jezdila moje nejlepší kamarádka nápadně často autem, a tak jsem ji podezírala, že si někde v koutku duše myslí to samé co já.

Ještě než jsem stačila přijít ke dveřím, vyřítla se z domu dvojčata. April a Jane si byly skutečně podobné jako vejce vejci – obě blondaté a modrooké. Naštěstí měla každá jiný vkus, a tak se daly rozlišit podle oblečení. April odmítala nosit cokoli jiného než šaty a Jane zase jela na zelené vlně, takže vypadala jako Rákosníček.

„Cassidyyy!“ zajásaly unisono, ale to už se za jejich zády objevila paní Riversová s průsvitným plastovým boxem

v ruce. Uvnitř seděl vyděšený křeček – nejnovější člen rodiny, který dvojčata přiváděl k nadšení. Už o ničem jiném skoro nemluvila. Paní Riversová se na mě překvapeně podívala.

„Ach! Ahoj, Cassidy! Zrovna jsme na cestě na veterinu,“ omlouvala se, „chudák křeček se nám nachladil, protože někdo zapomněl zavřít okno.“

„To Jane!“ vypískla April.

„Já ne, to April!“ bránila se Jane.

Paní Riversová se pousmála. „Lorn je nahoře v pokoji,“ informovala mě. „Zůstaneš na večeři? Pojedem rovnou nakupovat, tak budu počítat i s tebou, jo? A jako zákusek si dáme dort!“

„Kdo by mohl odmítnout?“ odpověděla jsem nadšeně, protože doma jsem se nestihla ani najíst, než mě máma vytočila. „Díky za pozvání!“

„Přece víš, že jsi u nás vždycky vítaná,“ usmála se Lornina máma, sešla dolů po schodech verandy a zmáčkla tlačítko dálkového ovládnání garážových dveří. Potom nahnala dvojčata do auta. „Tak zatím!“ houkla ještě a byla pryč.

Zamávala jsem jí a dvojčatům a pozorovala, jak jejich rodinný kočár pomalu mizí.

Uvnitř domu panovalo neobvyklé ticho. Většinou to tu bzučelo jako v úle. Hráló rádio, někdo koukal na televizi, někdo si povídal a občas i hádal. Teď se ale zdálo, že je Lorn sama doma. Hověla si v jediné místnůstce v podkroví. Byl to jeden z nejmenších pokojů v domě, ale pořád ještě větší než moje skořápka v činžáku. Zaklepala jsem a chtěla vejít, ale něco blokovalo dveře.

„Lorn? To jsem já, Cassidy!“

„Moment!“ pronikl mezírkou ve dveřích Lornin hlas.

Potom něco hlasitě zarachotilo a Lorn ošklivě zaklela. Nakonec přece jen otevřela dveře a pustila mě dovnitř.

„Budu tě příště muset žádat o audienci, až za tebou budu chtít přijít?“ zeptala jsem se. Trpělivost nepatřila mezi mé nejsilnější stránky.

Lorn si udýchaně odhrnula z čela neposlušné pramínky, které se jí uvolnily z copu.

„Málem mě trefil šlak, když jsem tě slyšela,“ zamumlala a trochu provinile se na mě podívala.

Opatrně jsem se rozhlédla po jejím pokoji po něčem podezřelém, ale viděla jsem jen obyčejné Lornino doupě, kde vládl obvyklý chaos a po podlaze i posteli se válely poházené šaty a věci do školy. Skříň byla otevřená dokořán a na psacím stole ležela hromada nejrozličnějších krámů, které Lorn očividně nedávno vytahala z jedné ze zásuvek ve stole. Jediný kout pokoje, který ještě nepohltil nepořádek, byla vitrínka s baseballovými poháry a diplomy. Lorn byla odjakživa ještě větší nepořádnice než její bratr Bryce, ale dnes tu přece jen něco tak úplně nehrálo. Vypadalo to tu jako po výbuchu.

„Co hledáš?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Nic nehledám,“ odmávla mě Lorn rukou, ale v jejím hlase zaznívalo něco jako panika. „To je jarní úklid.“

„Jasně. Protože úklid je tvoje nejmilejší hobby.“

Lorn si frustrovaně povzdychla a plácla sebou na zem. „Tak jo, vzdávám se. Můj život je v troskách. Asi budu muset okamžitě opustit město a zdrhnout do Mexika.“

„Proč zrovna do Mexika?“

„Protože miluju tacos.“

„Ty ale dostaneš i u nás,“ pokrčila jsem rameny.

„Ty víš taky vždycky všechno nejlíp! Zrovna se tu snažím utopit ve vlastní melodramatičnosti a ty mi to takhle kazíš,“ zavyla Lorn.

Odhrnula jsem na stranu pohozené džíny, abych si mohla sednout na zem vedle ní. Se zkříženýma nohama jsem ji zvědavě pozorovala. Takhle mimo jsem ji zažila jen málokdy. Dívala se na mě se směsicí zasmušilé rozhodnosti a pekelného soustředění. Když měla mizernou náladu, všichni se jí raději vyhýbali, protože u toho vypadala, jako by se každou chvíli měla proměnit v rozlícenou Godzillu. Na škole si s ní taky raději nikdo nezačínal. Prváci se jí báli a ti starší ji měli za sociální nedochůdče. Dokonce i někteří učitelé si na ni dávali pozor. Na pověsti jí nepřidalo ani to, že hrála basket jako kombajn a občas si díky svému temperamentu musela jít sednout na lavičku. Přitom byla hnědovlasá Lorn s bouřkově šedýma očima přirozeně krásná. Kdyby se víc usmívala a ukazovala lidem svoji přátelštější, vtipnou stránku, asi by budila podstatně víc sympatií. Jen hrstka lidí věděla, jak fajn holka Lorn umí být. A kolik zajímavých věcí se o ní člověk mohl dozvědět! Například snad nikdo kromě mě a její rodiny netušil, že Lorn je jen domácká verze jména Loretta, které dostala po oblíbené country zpěvačce jejích rodičů.

Lorn si prostě se společenskou konverzací a vlastním vzhledem příliš hlavu nedělala. Ze zvyku nosila pořád ten samý cop a sportovní oblečení, a když ji někdo oslovil, dočkal se mlčení nebo jen úsečné, jednoslabičné odpovědi. Teď Lorn stáhla obličej do teatrálního šklebu.

Zoufale na mě upřela oči a pomalu otevřela pusy, aby na mě v příští sekundě vysypala celou tíhu svého trápení.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se opatrně.

„Jsem prokletá!“ zaúpěla.

„A jak se to přesně projevuje? Upadneš do věčného spánku, když se píchneš do prstu, nebo to spíš zavání burtonovskou tragikou?“ vyzvídala jsem zaujatě.

Lorn zvedla hlavu a zhluboka se nadechla: „Něco jsem ztratila.“

„Rozum?“

„Něco hrozně důležitýho.“

„Takže rozum asi ne.“

Lorn protočila panenky a z legrace mě plácla do ramene. „Cassidy! Pamatuješ si ještě na ten *zvláštní* dopis?“ povzdychla si.

„Ve kterém stálo, že propadáš z dějáku?“

„Neeee.“

„Nebo myslíš výpověď z *Jogurtovny*, odkud tě vyrazili, protože jsi jim v přestávkách v jednom kuse ujídala polevy?“

„Ne!“

„Ale hledáš teda *nějakej* určitej dopis.“

„Ty asi vážně nevíš, o čem mluvím, co?“

„Nemám ani tucha,“ přiznala jsem a Lorn si zase pateticky povzdychla.

„Hledám ten... ten...“ zhluboka se nadechla a jen s námahou ze sebe vysoukala zbytek věty: „Ten milostnej dopis Theovi, kterej jsem – to jen tak mimochodem – napsala jen proto, že jsi mi radila, že mám konečně ventlovat všechny svoje potlačovaný pocity. Tvrdila jsi tehdy,

že jako terapie mi nejlíp poslouží staromódní dopis,“ povzdychla si Lorn a její hlas zněl čím dál podrážděněji. „Já jsem chtěla spíš tak dlouho mlátit do boxovacího pytle, až by mi upadly ruce, ale protože jsem dobrá kamarádka, říkála jsem si, že máš přece tak často pravdu. A tak jsem si zkusila ulevit způsobem, který nevyžadoval tolik zlosti a energie. A teď je ten mizernej dopis fuč!“ tahala se nervózně za rukáv svetru.

„Ty nemáš pokoj, ale černou díru. Tady může zmizet skoro cokoli,“ odpověděla jsem klidně. „Kde jsi ten dopis viděla naposled? Určitě tu někde bude, Lorn.“

Už jsem si na ten dopis taky vzpomněla.

Lorn se zabouchla do Theodora Griffina už na začátku střední, čili před dvěma lety. Od té doby ji to drží. Jakmile vešel poprvé do hodiny dějepisu, byla moje nejlepší kámoška ztracená. Dodnes se ale neodvážila ho oslovit. Nejdřív se prostě bála, a potom si Theo našel holku. Ještě horší na tom ovšem bylo, že se v jednom kuse tahal s Coltonem Danielsem, protože ti dva byli – ó hrůzo! – bratřenci. Teď ovšem přichází ta nejtragičtější část programu: kvůli mému nepřátelství s Coltonem, které trvalo taky už od prváku, si Lorn začala namlouvat, že se mezi námi odehrává něco jako nevraživost Montekových a Kapuletových. A Lorn darovala své srdce zrovna zástupci znepráteleného rodu. Jak mohla Theovi přiznat své city, když jasně patřila k mému táboru?

Pokud jsem si na Lorn něčeho vážila, potom to byla její nekonečná věrnost, ale v tomto případě jsem ji podezírala, že se na ni jen vymlouvá. Copak mohla za to, do koho se zamilovala? A co bych to byla za kamarádku,

kdybych jí bránila jít za hlasem srdce? Navíc jsem ji už nejednou povzbuzovala, aby se s Theem zkusila aspoň skamarádit.

Jenže ve věcech citů byla Lorn ještě horší nemešlo než já. Jakmile se Theo objevil v jejím zorném poli, nevypravila ze sebe ani slovo a kolena se jí proměnila v sulc. Tak jsem jí před pár týdny poradila, aby si aspoň zkusila napsat všechno, co se jí na Theovi líbilo. Možná jsem tím chtěla dosáhnout hlavně toho, aby si uvědomila, že člověk nemůže bezhlavě milovat někoho, koho vlastně ani nezná. No jo, antiromantička a cynička se zase projevila. Jenže už jsem prostě taková a taky mě potom dost dlouho žralo svědomí, protože když mi Lorn ten dopis dala přečíst, docela mě překvapil.

Lorn totiž nebyla jen věrná jako pes, ale taky třeskutě pozorná. Do té chvíle jsem její pozorovací talent těžce podceňovala. A ona měla na Thea něco jako šestý smysl. Theo nebyl ten nejžádanější krasavec ve škole ani oslavovaný sportovec. Vlastně nevynikal v ničem. Prostě obyčejný kluk. To jen Lorn se na něho dívala jako na svatý obrázek. Do dopisu napsala hromadu věcí, které na něm miluje. Jeho otevřenost a přátelskost ke všem kolem, smysl pro humor, způsob, jakým říká svůj názor, aniž by se bál, co si o něm budou myslet ostatní. Lorn ale neušly ani úplné maličkosti: jak při přemýšlení roztomile okusuje konec tužky nebo jeho slabost pro staromódní kovbojské klobouky.

Theo v Lornině vesmíru svítil jako Slunce. Já jsem si zase při pohledu na něho vždycky vzpomenu na Indiánu Jonese. To ten jeho divný klobouk (který Lorn tak

obdivovala). A to už se radši ani nezmiňuju o jeho lehce praštěné, šprtácké stránce. Ta se ukázala vždycky v těch nejpodivnějších okamžicích. Občas zíral nekonečně dlouho Pánubohu do oken, ztracený ve vlastních myšlenkách, mluvil jako kniha a mizel jako pára nad hrncem, kdykoli ho oslovila nějaká holka. Na jeho chlapecké charisma ale holky letěly, takže Lorn měla slušnou konkurenci. Na rozdíl od Coltona ale Theo – kromě zmíněné krátké známosti – vůbec nerandil, a přesně to z něho dělalo ještě žádanější dívčí kořist. Tak trochu jsem chápala, proč je z něho Lorn celá pryč, ale můj typ to rozhodně nebyl. Já jsem potřebovala spíš někoho, s kým nebude nuda. Teda – pokud bych vůbec někdy někoho hledala.

Když se mi najednou vybavila Coltonova tvář, zatřásla jsem hlavou, jako bych chtěla odehnat otravnou mouchu. Jak to, že se vlastně někdo jako *on* kamarádí s někým jako Theo? Jen kvůli rodinným poutům snad ne? Ti dva byli jako voda a oheň. Colton: nepředvídatelný, odmítavý, a kdybych si nedávala pozor, snad i nebezpečný. Theo: vyrovnaný, citlivý a ztělesněný klid. Co asi vězelo za jejich kamarádstvím? Co je spojovalo? Začala ve mně hlodat zvědavost a já si nepřála nic víc, než ji něčím utiřit.

Co se ti sakra asi honí hlavou, Coltone Danielsi? Bože, já toho ale taky ne a ne nechat! Colton byl jako neřešitelná úloha, nad kterou člověk seděl tak dlouho, dokud skoro nepřišel o rozum. Přitom mi to mohlo být ukradené. Sama nevím, proč jsem přemýšlela jako detektiv uprostřed napínavého případu, když jsem byla jen stejná středoškolačka jako všechny ostatní holky – ať už

s Coltonem kdy chodily nebo ne. Ale ani ony netušily, co se mu odehrává v mozku. Možná nás tolik lákal právě proto, že jsme chtěly zjistit, jak se to s ním má. Až na to, že já jsem si u toho v hlavě nepřehrávala žádné studijní romantické scénáře.

Dobře jsem věděla, že zamilovat se do zlobivého kluka je blbost. Kdo by si taky oblíbil někoho, kdo ho pravidelně vytáčí k nepříteli, jen proto, že jeho tajnostkářství vypadá sexy? Tom Hiddleston měl jako Loki v *Thorovi* taky celkem charisma, ale jakmile se mu zachtělo ovládat svět a utlačovat lidi, nepomohlo mu to. Mizera prostě zůstane mizerou.

Našem newfortskému Lokimu by ale přece jen někdy někdo měl konečně zatnout tipec. Už zlomil dost srdcí a přiblížit by se mu chtěla snad jen masochistka.

„Cassidy, na co pořád myslíš?“ zeptala se Lorn. „Mám krizi a potřebuju tě!“

„Promiň,“ zamumlala jsem. „Fakt jsi ten dopis už všude hledala?“

„Obrátila jsem celý pokoj vzhůru nohama,“ povzdychla si znovu Lorn. „Co když jsem ho ztratila ve škole? Co když ho najdou ségry nebo brácha? Nebo ještě hůř – rovnou máma?!?“

„Podepsala ses?“

„To už si nepamatuju.“

„Stejně škrábeš jak kocour, nikdo to nepřečte,“ řekla jsem odhodlaně. „A kdyby ho někdo našel, bude si myslet, že mi píše E.T., a začne se bát invaze. Možná už tvůj dopis analyzují vědci někde v laboratoři, co ty víš? Takže zatím dýchej, jo?“

„Pořád na to musím myslet!“ záúpěla Lorn utrápeně.
„Kam ten zatracenej dopis mohl zmizet?“

„Jak jsi vůbec přišla na to, že by mohl být ve škole?“ zeptala jsem se. „A proč tě to napadlo zrovna dneska?“

„April s Jane rýpaly do Bryce, že má rande. Pořád se chichotaly a ptaly se, jestli teď pořád píše milostný psaníčka,“ vysvětlovala Lorn, „a tak jsem si vzpomněla na ten dopis Theovi, a když jsem ho nenašla, začala jsem panikařit. Sama ani nevím, kam jsem ho tehdy schovala. Může být kdekoli! A protože jsem ti ho dávala přečíst v knihovně, nemůžu vyloučit ani školu! Bože, proč jsem to vůbec psala?“

Položila jsem nejlepší kamarádce jemně ruku na rameno, abych její litanie zastavila dřív, než je spustí nanovo. Lorn vypadala, že se o ni pokouší panický záchvat. Měla červené tváře a dýchala jako lokomotiva.

„Lorn,“ uklidňovala jsem ji, „dýchej, jo? Dám na to krk, že se ten dopis někde objeví.“

„Nenávidím tvoje pozitivní kecy,“ vydechla.

„Vím, co teď potřebuješ.“

„Zmrzlinu, abych v ní utopila své zoufalství?“

„Rozptýlení,“ řekla jsem a usmála se pod nos.

Kapitola 4

Minigolf jsem si už dlouho chtěla zahrát. Nevěděla jsem sice, jestli to Lorn zvedne náladu, ale zato jsem si byla jistá, že první hru máme zadarmo. Když je člověk bez peněz, musí být kreativní. Pro mě konkrétně to znamenalo neustálé pátrání po gratis zkušebních hodinách. V Newfortu a okolí bylo takových nabídek víc, než bych na první pohled čekala – od sportovních aktivit přes kurzy na místní univerzitě až po takové věci jako dnešní minigolf. Něco zábavného se vždycky našlo – stačilo mít otevřené oči a vědět, kde hledat. Vystřihování kupónů z časopisů a slídění na internetu po bezplatných nabídkách bylo něco jako moje hobby a minigolf stál už dlouho na mém seznamu věcí, které rozhodně musím vyzkoušet. Blízko naší školy stálo hřiště, které mě přesvědčilo už jen obrázky na webovkách. A bylo tam tak levno, že bych si snad mohla dovolit přijít i víckrát.

Obrovskou travnatou plochu brázdily vydlážděné cestičky vedoucí k jednotlivým stanovištím – většina z nich byla miniaturou nějaké světové pamětihodnosti, třeba sochy

Svobody nebo Eiffelovky. Kromě toho tam stály ale i úplně obyčejné makety domků, větrného mlýna, a dokonce i opravdová kašna, kolem níž se vinula jedna z drah.

I když jsme hrály teprve dvacet minut, Lorn jednoznačně vedla. Válela, jako by celý život nedělala nic jiného, než mávala minigolfovou holí.

Zato já jsem na každém stanovišti potřebovala několik úderů, abych míček dopravila do důlku. Kdybychom to braly vážně, projela bych to s Lorn na plné čáře. Jenže mně o body nešlo – chtěla jsem prostě jen rozveselit kamarádku, což se mi zatím docela dařilo. Už od stanoviště se sochou Svobody jsme si jen tak povídaly o romantické komedii, která včera běžela v televizi.

„Je to pořád na jedno kopyto,“ pokrčila Lorn rameny, „nakonec se ti dva stejně vždycky dají dohromady! To je tak nerealistický!“

„Právě proto na to ale koukáme, ne?“ odpověděla jsem. „Kvůli happy endu a pěkným hercům.“

„Říká někdo, kdo provozuje rozchodovou agenturu.“

„To byla pouhá analýza situace. Já jsem samozřejmě těžce nad věcí.“

„Jistě,“ zazubila se Lorn. „Ale vážně – kdy se ti naposledy někdo líbil?“

„Nikdy. Jsem robot bez citů,“ zažertovala jsem.

„Dnes ráno si Theo u skříněk broukal písničku od Radiohead. Neznám nikoho kromě sebe, kdo by tuhle kapelu ještě poslouchal,“ vzdychla si Lorn. „Kdyby to bylo ve filmu, prostě bych se k němu přidala, on by mě vzal za ruku a přímo na chodbě bychom si spolu zatančili.“

„Vždyť ani neumíš tancovat,“ namítlala jsem.

„A v tom je právě ta potíže!“ pokývala hlavou Lorn. „Pořád si v hlavě něco maluju. Otravnej zvyk,“ práskla do míčku tak prudce, že odletěl někam do křoví. „Sakra!“ prskla. „Proč ten Theo musí být tak skvělej? Vtipnej, šarmatní a roztomilej! A ty dolíčky! Brrr! Potřebuju očkování proti zabouchnutí, Cassidy. A to hned!“

„Co takhle si s ním prostě popovídat? Myslím nějak pořádně.“

„Ne,“ zamítla Lorn energicky, „to v žádném případě. A ten pitomej dopis je taky pryč,“ zakabonila se.

„Není pitomej,“ opravila jsem ji. „Vypsala ses ze svých citů a ty stojíš za hodně!“ Přišla jsem blíž a lehounce ji šťouchla do ramene.

„Nebud' na sebe tak přísná,“ řekla jsem jemně. „Kromě toho jsem ti ještě zapoměla říct, že bude všechno dobrý. Intuice mi našeptává, že se to psaní nejpozději zítra objeví. A řekni sama – nechala nás moje intuice někdy ve štychu?“

„Ne, ještě ne,“ zavrtěla Lorn hlavou.

„Tak hejbní kostrou, nebo tě nakonec ještě porazím,“ popichovala jsem ji. „Chybí ještě dvě stanoviště a nic není nemožné.“

Sice jsme obě věděly, že Lorn i přes chvilkové zaváhání jednoznačně vede, ale stejně se mých slov chytila. „Už se bojím,“ zasmála se. „Co bys řekla tomu, kdyby vítěz pozval poraženého na zmrzlinu? A bez sebelítosti?“

„Nemělo by to být spíš naopak?“

„Možná mělo, ale...“ špitla Lorn.

Její drobná gesta jsem znala jako své boty. V jednom kuse se pokoušela mi něco malého koupit, aniž bych se musela cítit provinile nebo dokonce stydět. Tu zmrzli-

nu, tam lístek do kina... Stejně jsem se na ni ale v koutku duše malinko zlobila. Nestála jsem o žádné almužny a od člověka, který pro mě tolik znamenal, už vůbec ne. Věděla jsem, že jí krivdím, protože Lorn se ke mně nikdy nechovala jinak než k ostatním jen proto, že jsem chudá, ale úplně jsem tu myšlenku nemohla dostat z hlavy. Možná to bylo pocuchaným egem nebo snad tím, že musím mít vždycky všechno pod kontrolou, ale ani po tolika letech kamarádství jsem od ní nemohla jen tak něco přijmout.

Nedělej z toho vědu, říkala jsem si v duchu a snažila se, abych na sobě nedala znát, do jakých rozpaků mě přivedla. Nakonec jsem protáhla koutky do úsměvu.

„Náhodou jsem zrovna dokončila zakázku. Co bys řekla tomu, kdyby dneska zmrzku platil poražený?“

„Další zakázku?“ vybafla Lorn překvapeně. „Poslední dobou se ti to docela kupí, co?“

To měla pravdu. Hodně zakázek sice prospívalo mé kasičce, ale čím víc jsem lidem pomáhala, tím víc se informace o mé agentuře šířila a hrozilo, že to prosákne k učitelům a rodičům. A potom by se strhlo peklo na zemi. Nemohla jsem si dovolit ohrozit maturitu. Jenže ty peníze jsem prostě potřebovala! Z čeho bych si jinak zaplatila vysokou? Na stipendium jsem se nemohla spoléhat, a tak mi nezbylo než doufat, že se spolužáci budou držet nepsaných pravidel Newfortské střední a nic nevyžvaní.

Lorn mě štouchla loktem.

„Cassidy, jestli budeš ještě chvilku hypnotizovat ten míček, určitě vybuchne. Na co pořád myslíš?“

Zamrkala jsem. Skutečně jsem posledních několik minut upřeně zírala do trávy, kde náhodou ležel míček.

„Já jsem si jen chtěla...“

„... s něčím lámat hlavu?“ nadhodila Lorn.

„Bingo,“ zamumlala jsem.

Lorn s hraným pobouřením zavrtěla hlavou. „Nezapomeň, že jsem tvoje nejlepší kámoška a vidím do tebe, Cassidy. Přede mnou nic nezatajíš. Žádné tajemství nemá šanci.“

„Tajemství,“ zabručela jsem. „Tady nejsme v zednářské lóži, Lorn. Každý má tajemství. Malé, velké, hrozné, trapné... Někdy mám pocit, že na nich stojí celá naše společnost.“

„Jak patetické,“ neodpustila si Lorn.

„Ale pravdivé!“ bránila jsem se.

Podezíravě si mě změřila. „Cassidy?“ ztišila hlas. „Doufám, že víš, že se mnou můžeš vždycky o všem mluvit?“

Sklopila jsem hlavu a zapíchlá oči do špiček bot. „Já vím,“ Potom jsem se Lorn podívala rovnou do tváře. „Opravdu to vím.“

„Fajn,“ pokývala hlavou. „Hraješ.“

To už jsme stály na posledním stanovišti s Eiffelovkou. Moje prsty sevřely pevně hůl. Pořádně jsem jí máchla a míček se rozletěl k věži. Na chvílku to vypadalo, že se stočí doleva, ale nakonec přeletěl přes umělý trávník a betonovou rampu a spadl do důlku pod věží.

„Páni,“ vydechla Lorn ohromeně, „to byla trefa!“

„Některé okamžiky jsou prostě skoro dokonalé,“ usmála jsem se spokojeně. Lorn zvedla otevřenou dlaň a já jsem si s ní s radostí plácla. „Co že jsi to říkala o zmrzlině?“

O hodinu později jsme už večeřely u Riversů v kuchyni a já si užívala živé atmosféry u stolu. Zato Lorn se tvářila spíš otráveně a znechuceně se vrtala v bramborech. A to většinou jedla nejvíc ze všech! April s Jane si nadšeně povídaly o Panu Křečkovi Křečkovi (tak se totiž jejich křeček skutečně jmenoval) a lámaly si hlavu, jak mu pomoci, aby se co nejdříve uzdravil. Pobaveně jsem dvojčata pozorovala. Byla vážně roztomilá! Zvířátko tak podivně pokřtila proto, že patřilo oběma, a tak logicky potřebovalo dvě jména. Když mi o tom Lorn vyprávěla, málem jsem umřela smíchy. Oběma děvčatům se jméno Křeček docela líbilo, a tak už při tom zůstalo. A vzhledem k tomu, že se prodavačka ve zverimexu dušovala, že jejich křeček je šlechtic mezi hlodavci, muselo se mu říkat Pane. (Lorn si hned myslela, že je to jen pitomý obchodní tah, ale dvojčata to prodavačce slupla i s navijákem.) Jediné, čím byl Pan Křeček Křeček skutečně zvláštní, byl jeho pozoruhodný talent utíkat z klece – a od té doby, co při svém posledním výletu zanechal v Lorniných tenis-kách několik povedených bobků, ho moje nejlepší kamarádka z duše nesnášela.

„Nemůžeme se chvilku bavit o něčem jiném?“ zavrčela nakonec a její příbor výhruzně zařinčel o talíř. „Nebo aspoň přejít rovnou k dezertu? Prosííím!“

Paní Riversová nakrčila nespokojeně čelo. „Co je s tebou, Lorn?“

„Jo! Už ráno se tvářila jak kakabus!“ žalovala Jane.

„Lorn je protiva protivná!“ přisadila si April.

Její sestra jen protočila panenky.

„Stalo se něco?“ zeptala se paní Riversová ustaraně.

Vrhla jsem na Lorn významný pohled. Ten ztracený dopis...

„Prostě už mám dost a chci ten dort,“ zamumlala Lorn.

Já jsem si tiše vsunula do pusy další kousek kuřete. U nás doma se takové dobroty neservírovaly, protože jsme ani já ani máma neuměly vařit. Tady bylo všechno daleko lepší – i přes nakvašenou Lorn. Žádné nekonečné monology o nekonečné lásce a citech – místo toho nádherně banální témata.

Paní Riversová své dceři nakonec vyhověla a přinesla z kuchyně dort. Stačilo se na něho podívat, a sbíhaly se mi sliny. Bryce, který seděl naproti, si mě zvědavě změřil. Často jsem ho přistihla, jak mě kriticky pozoruje. Asi mě moc nemusel. Sice chodil s Cameronem do třídy, ale když jsme se s Lorn pokoušely z těch dvou udělat kamarády, dost se to minulo účinkem. Naši bráchové byli prostě jako oheň a voda. Cameron člověka aspoň nechával žít, ale Bryce byl plný předsudků. To asi proto, že se vždycky nechal strhnout školní šeptandou. I když byly moje služby mezi spolužáky žádané, byla jsem také vítaným předmětem drbů a pomluv. Už jsem si na to zvykla a vypěstovala si pořádnou hroší kůži. Otevřené antipatie jsem zažila už mnohokrát, a tak jsem tomu už nevěnovala pozornost. Pokud Cameron něco věděl, zatím taktně mlčel, ale Bryceovy pohledy prozrazovaly, že si o mně nic dobrého nemyslí.

Místo dlouhého trápení jsem si ho raději už nevšímal a vychutnávala jsem si dort. Střední škola nebude trvat věčně a na vysoké se stejně všechno změní. Nezáleželo mi na tom, kam se dostanu – chtěla jsem hlavně